

Зарубіжна література

ЖОВТНЯ

Тема: РМ № 1 (у). Мудрість та повчальність євангельських притч (Притча про сіяча. Притча про блудного сина. Притча про загублену вівцю й загублену драхму)

https://www.youtube.com/watch?v=IayItmAqs_8

<https://www.youtube.com/watch?v=FJIyvV5PG0U>

У Священному писанні Євангелія (їх чотири) посідають особливе місце. Записали їх ті, хто особисто знав Ісуса або його учнів, покликаних ним для виконання священної місії: Матвія, Марка, Луку, Іоанна.

Кожне з Євангелій по-своєму розповідає про одні й ті самі події: народження Христа, його життя, проповідування та мученицьку смерть заради інших людей.

Христос навчав людей притчами: «Відкрию у притчах уста свої, розповім таємниці від почину світу». Настав час і нам ознайомитись з ними.

1) Притча про сіяча

Бесіда

- Чому Христос говорив притчами? (Щоб на простих прикладах з життя усі люди могли б осягнути філософські ідеї його вчення)
- Назвіть приклади алегорій у притчі. (Сім'я — слово; душа людини — добрий ґрунт, кам'янистий чи земля під терном; сіяч — Бог)
- Доведіть, що ця історія — притча (за визначенням).

2. Притча про загублену вівцю

3. Притча про блудного сина

Бесіда

- Чому Христос підкреслює, що і людина, і Бог однаково радіють тому, що було загублено і знайдено?
- Чи правильно вчинив батько, відпустивши сина?
- Чому батько простив молодшого сина? Чому про нього сказав: «Був мертвий і ожив»?

- Що могло б статися, якби батько не простив блудного сина? Спроектуйте цю історію на сучасність.

Висновок. Чому притчі розташовані у такій послідовності? (Перша та друга притчі допомагають зрозуміти третю.)

Висновок для них спільний: грішник, що розкаявся, важливіший для Бога, ніж праведник.

Підсумки уроку

- Що таке притча?
- Кому належать найвідоміші біблійні притчі?
- Чого Христос повчав притчами?
- Чого навчають євангельські притчі?

Висновок. Нова мораль, носієм якої уперше виступив Ісус Христос, стала наступною сходинкою у розвитку людства. Можна дотримуватися заповідей Божих чи не робити цього, та ідеалом великої частини людства протягом двох тисяч років залишається християнська мораль.

Досягти цього абсолютного ідеалу неможливо, але в прагненні до нього й полягає сенс життя людини.

Домашнє завдання

Прочитати притчі про бідного самарянина (Луки; 10), про гірчице зерно (Матвія; 13) та підготувати їх переказ.

ЖОВТНЯ

Тема: Коран (огляд) – головна книга ісламу. Міфологічні сюжети, образи, моральні настанови в Корані. Побудова Корану, охоплення в ньому різних сфер людського життя.

Експрес-урок

<https://www.youtube.com/watch?v=GgH7y7DVkQY&list=PLuKEIL5ZUv-X7IYNt0z4owAlvKhpa8LWg&index=6>

Коран- (у перекладі « читання»)- це священна книга мусульман. Вони вважають, що все записане в Корані – слово Аллаха, передане через пророка його Мухаммада(517-632 р.р.) Він проголошував проповіді,

молитви, повчальні оповіді у Мецці і Медіні . Потім ці тексти були впорядковані у 651 році у рукописну книгу. З тих пір вона і вважається першим виданням Корану.

У Корані немає єдиного зв'язного тексту; книга складається з сур (у пер.- «ряд цеглин»), які у свою чергу діляться на вірші – айяти. Більшість текстів мають форму римованої прози.

Сури поділяються на мекканські (ранні) і медінські (пізні). Всього їх 144.

Перша сура Корану найбільш популярна у мусульман, вона часто повторюється як молитва, що частково нагадує « Отче наш».

1. Засвоєння літературознавчих термінів

Айят- ритмічна або смислова частина сури, вірш.

Сура- сукупність кількох ай ятів, об'єднаних певними спільними ознаками.

Мистецтво

Жовтня

Тема: Візантійський стиль.

Переглянути відео урок

<https://www.youtube.com/watch?v=a6yr0D142vA>

<https://www.youtube.com/watch?v=MWZpvmmXRxE>

Не Візантія і не візантійські митці були початківцями живопису. Вони мали уславлених попередників серед грецьких художників доби еллінізму, серед майстрів коптського Єгипту, майстрів Сирії, Вірменії і навіть Стародавньої Персії. Разом із іконографічними схемами візантійці заберуть і розвинений без них багатий репертуар орнаментики. Два культурні центри — 2 малоазійський та римський — мали найбільший вплив на мистецтво раннього християнства. Християнство із забороненого перейшло в обережно дозволене, а згодом і до офіційно визнаного. На деякий етап тотожність вірувань поєднували як Західну, так і Східну частини Римської імперії. В обох частинах держави християнство згодом виборолло панівні позиції і монополізувало політичну доктрину, судочинство і мораль. Жодне з вірувань на цих територіях в добу античності ще не мало такого всебічного підкорення суспільного життя і тотального контролю церкви. Церковне керівництво ще 787 року на Нікейському соборі затвердило контроль церкви над мистецтвом Візантії. Цей контроль невпинно реалізовувався і чотири століття потому. Візантія як держава виникає на етапі

пізньої античності і чотирьох століть раннього християнства з їх довгим періодом розвитку власного мистецтва. Візантіїці де активно, де агресивно (як завойовники) запозичили цілу низку мистецьких знахідок різних народів, аби на їх базі створити власну культуру і власну школу живопису. Оліфа, якою вкривали готові ікони замість лаку, мала властивість сильно темніти і втрачати повну прозорість через 70-80 років. До середини 13 ст. практично зникав живопис 11 та 12 століть. Тобто, наприкінці 15 ст. зображення 14 ст. ставали непрозорими і темними. Їх наново віддвали в іконописні майстерні на відновлення. Ікони мили і поверх темного шару оліфи робили нове зображення.

У Візантії склалося два типи храму: **базилікальний і хрестовокупольний**.

Базиліка - це прямокутна в плані будівля, розділена на три-п'ять нефів: середній неф вище і ширше бічних. Хрестово-купольний храм у плані 4 - квадрат з потужними колонами всередині, на яких тримається купол. Храм св. Софії, збудований архітекторами Анфимием і Ісідором, являв собою приклад об'єднання двох конструкцій: базилікального плану з купольним перекриттям. Зовнішній вигляд храму відрізняється простотою. Але коли глядач входить в храм, враження різко змінюється: перед ним постає грандіозне підкупольний простір з кільцем купола, піднятим на висоту 55 м і діаметром 31 м. Завдяки геніальному розташуванню прилеглих до купола підкуполів погляд глядача охоплює весь цей простір цілком, і він здається йому при всій своїй грандіозності надзвичайно легким, повітряним. Ні в одній будівлі світу до тих пір людський геній не домагався настільки досконалої перемоги над матеріалом. Внутрішнє оздоблення храму доповнювало це чарівне видовище. Притаманна візантійському мистецтву **мозаїка**, яскрава, дрібна у модулі, покладена під нахилом, створює відчуття безміру простору.

Особливу сторінку в культурі Візантії займає книжкова мініатюра.

Середньовічна книга - це твір мистецтва. Ніколи так не вміли оформлювати книгу і прикрашати текст, як це робили художники-ченці. Мініатюра стилістично була близька до станкового і монументального живопису і органічно пов'язана з чудово написаним текстом і великими літерами.